

Anička Bohuslava

Občasník Sdružení Anny Bohuslavy Tomanové

Číslo 8 ••• Uzávěrka 10. května 2015

Slovo na úvod

Milí přátelé Aničky Tomanové,

zdravím vás v mariánském měsíci květnu a rád Vás tímto věstníkem zvu na další „velké“ setkání přátel Aničky Tomanové do Klášterce. Tentokrát se sejdem v sobotu 13. června. Mše svatá začne v deset hodin, bude jí předcházet modlitba svatého růžence. Pak bude následovat pobožnost u Aniččina hrobu a obvyklý odpolední duchovní program, tentokrát na téma *Anička a zasvěcený život*, jak jsme již avizovali v minulém věstníku.

Mám radost, že se povedlo uskutečnit první pouť také v Dubenci a velice děkuji všem, kdo se podíleli na její přípravě a kdo se snaží obnovit v tomto místě duchovní život. Věřím, že tato pouť nebyla poslední a že se budeme v Dubenci scházet pravidelně.

Rovněž v Klášterci roste počet poutníků z řad kněží i laiků, kteří sem samostatně i ve skupinách přicházejí ke hrobu Aničky děkovat i prosit o přímluvu. Z každého takového setkání máme velikou radost a svědectví těchto lidí jsou pro nás velikým duchovním povzbuzením.

Těsně před Velikonocemi vyšla v nakladatelství Flétna knížka kazánského biskupa Athanasia Schneidera s názvem Corpus Christi (Tělo Kristovo), kterou do češtiny přeložil spirituál Sdružení P. Stajner a nejdůležitější pasáže vám nabízí v rámci duchovního slova v tomto věstníku. V naší Královéhradecké diecézi byla tato knížka rozdávána kněžím při misse chrismatis na Zelený čtvrtek a vřele ji doporučuji k přečtení i vám.

Na závěr již tradičně přinášíme několik informací ze Sdružení, tentokrát hlavně zprávu o smrti P. Steckera z Nitry, který se velice zasloužil o shromažďování svědectví a dokumentů o Aniče v době, kdy to u nás nebylo možné.

Chci také vyslovit poděkování všem, kdo nás podporují svými modlitbami, obětmi, svojí nezištně vykonávanou prací v Klášteřci, Dubenci či při shromažďování svědectví, a v neposlední řadě také finančně. Pán Bůh vám zaplatí!

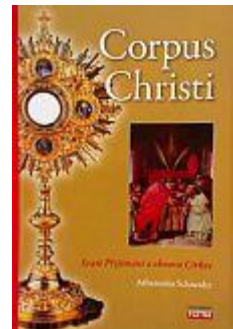
Přeji všem požehnané dny a těším se na setkání v červnu!

Petr Vlasatý
předseda Sdružení

Duchovní slovo spirituála Sdružení

Drazí v Kristu a Panně Marii,

prožíváme přípravu na velikou událost pro celý národ a tou je první eucharistický kongres. Máme příležitost obnovit a prohloubit svou víru v přítomnost našeho Pána Ježíše Krista v proměněné Hostii i svou úctu a lásku k Němu. Nedávno vyšla útlá knížka vzácného kazašského biskupa Athanasia Schneidera s názvem Corpus Christi (Tělo Kristovo), kterou všem vřele doporučuji. Přijměte, prosím, alespoň několik myšlenek z této knížky:

Nejsvětějším, největším, nejúžasnějším a nejbožštějším dílem v celém stvoření a v celé věčnosti je nejsvětější Oběť mše svaté. Jsme přítomni témuž dílu, které Kristus dokonal na Kříži, a jsme přítomni dílu, které Kristus věčný Velekněz nyní a provždy koná v nebi v přítomnosti Nejsvětější Trojice. Mše svatá je tedy největším pokladem Církve a každého katolíka. Když lidé naleznou největší poklad, pak obětují všechno, co mají, a dokonce všechno, co jsou, aby tento poklad bránili a měli na něm podíl.

Bl. kardinál John Henry Newman napsal: „Pro mě není nic tak útěšného, tak pronikavého, tak vzrušujícího, tak strhujícího jako mše. Mohl

bych být na mši pořád a nebyl bych unaven. On, před nímž se andělé sklánějí a ďáblové třesou, se zpřítomňuje na oltáři Tělem a Krví.“

Způsob, jakým věřící přijímají Eucharistii, ukazuje, zda je pro ně svaté Přijímání nejen nejposvátnější skutečností, ale také nejmilovanější a nejsvětější Osobou našeho Pána.

V našich časech, a již 40 let uplynulo od doby, kdy se to stalo, je v mystickém Těle Kristově hluboká rána. Touto hlubokou ranou je moderní praxe Přijímání na ruku, a to kvůli čtyřem následujícím politováníhodným projevům:

1. udivující minimalismus v gestech klanění a úcty.
2. gesto podobné způsobu, jakým se zachází s běžným jídlem.
3. ztráta velkého počtu úlomků svaté Hostie: V prostoru mezi podávajícím a přijímajícím často upadnou malé úlomky, protože se nepoužívá paténa. Úlomky svaté Hostie často ulpí na dlani a na prstech osoby, která přijímá, a pak spadnou. Všechny tyto úlomky často zůstávají ležet na podlaze a jsou pošlapávány lidmi, kteří si jich ani nevšimnou.
4. nárůst krádeží svatých Hostií, protože způsob jejich přijímání přímo do něčí ruky takové skutky účinně usnadňuje.

Když dnes někdo přijímá velmi významnou nebo ctihodnou osobu, je úzkostlivě připraven každý detail a nikdo by neřekl: „*Takovou osobu (např. krále nebo prezidenta) je možné pozdravit s neumytýma rukama nebo bez zřetelných znamení úcty.*“ Není snad náš Pán přítomný pod způsobou malé Hostie významnější než prezident nebo král? Neměla by být v případě přijímání Pána pod způsobou Hostie učiněna detailnější a úzkostlivější opatření, než když někdo přijímá krále nebo prezidenta a prokazuje úctu jeho osobě?

Sv. Jan Fisher, kardinál a mučedník, prohlásil v roce 1526 následující pravdu: „*Příčinou úpadku v Církvi je téměř vždy nedbalost a špatné zacházení s Nejsvětější Svátostí oltární. Naopak dobám pravé reformy a rozkvětu života Církve vždy předcházela láskyplná úcta k Nejsvětější Svátosti.*“

Eucharistický Ježíš – to je Ježíš Kristus, když je skutečně, osobně a podstatně přítomný pod eucharistickými způsoby s Tělem, Krví,

Duší a Božstvím – je opravdu nejchudší, nejslabší a nejbezbrannější Osobou na celém světě. Co by mohlo být křehčí a slabší než malá svatá Hostie? A nejen svatá Hostie, ale každý z jejích malých úlomků, ve kterých je obsažen celý eucharistický Ježíš! Opravdu se zapomnělo na právo nejchudší, nejslabší a nejbezbrannější Osoby uprostřed Církve.

Toto zapomínání na právo eucharistického Ježíše je někdy zastíněno výsadní pozorností, která je věnována právu těch ve společnosti, kteří trpí hmotnou chudobou. Ochrana práv chudých bezpochyby zaujímá místo prvořadě důležitosti. Avšak taková ochrana by v Božích očích byla věrohodnější a záslužnější, kdyby byla provázena horlivou a láskyplnou ochranou eucharistického Ježíše, protože On je v našich dnech vpravdě tím nejchudším, nejslabším a nejbezbrannějším právě v okamžiku rozdělování svatého Přijímání!

Sv. František nám zanechal toto dojemné napomenutí: „*Prosím vás více, než bych to dělal pro sebe, abyste pokorně, ale naléhavě zapřísahali Pastýře Církve, aby více než cokoli v světě ctili nejsvětější Tělo a Krev našeho Pána Ježíše Krista, Jeho Jméno a slova, jimiž je Jeho Tělo proměňováno. Ať je druhým vysluhují zbožně a ohleduplně. A když je kněz proměňuje na oltáři, všichni lidé mají vzdávat na kolenou chválu, slávu a čest Pánu, pravému a živému Bohu.*“ (Dopis všem představeným Řádu)

Prosebná slova sv. Františka zaznívají v našich dnech v hlasech mnoha prostých věřících, kteří pláčou a trpí kvůli obřadu Přijímání, když je podáváno na ruku a přijímáno vestoje; obřadu, který má navíc nebezpečně banální a málo posvátný charakter. Naneštěstí hlas těchto malých milovníků Eucharistie nemá platformu, na níž by byl slyšet, neboť hlas církevní vládnoucí kliky je silnější než ten jejich a udusí ho. Úmyslem této knížečky jednoho biskupa je propůjčit hlas početným a tichým malým lidem v Církvi, kteří touží bránit Jeho, který je v našich dnech nejchudší, nejslabší a nejbezbrannější Osobou ze všech: eucharistického Ježíše.

Každý člen zástupu věřících, když přistupuje k božskému Tělu Kristovu v okamžiku svatého Přijímání, musí vůči Němu projevit nejen vnitřní čistotu duše, ale také vnější úctu těla a pozdravit Ho pokleknutím a tím,

že v postoji pokory a duchovního dětství raději otevře ústa, aby se nechal živit Kristem skrze ruku kněze, který ve mši svaté jedná v osobě Kristově.

Boží Syn přišel na tento svět, aby usmířil a odčinil největší hřích lidstva. Tento největší hřích lidstva spočívá v tom, že se lidstvo odepřelo klanět Bohu a nechce Mu přiznat nejvyšší úctu a první místo. Hříšný člověk totiž chce do středu chrámového prostoru postavit sám sebe, a to i při eucharistické slavnosti, aby ho bylo vidět a sám se stal středem pozornosti.

Biskup Schneider dále vypočítává pět ran na mystickém Těle Kristově v oblasti liturgie:

První a nejvýraznější ranou slavení mešní Oběti je praxe, že kněz při eucharistické modlitbě a svatém proměňování, tedy v nejposvátnějších chvílích božského klanění, je obrácen tváří k přítomným. Taková vnější forma odpovídá spíše přednášce, výuce nebo pohoštění. Vytváří se tu útvar uzavřeného kruhu. To není pro tuto modlitbu a klanění přirozené. Takovou formu II. vatikánský koncil nepožaduje a ani vzdáleně nepřipomíná. Benedikt XVI. v předmluvě k prvnímu dílu svých Sebraných spisů říká: „Myšlenka, že se mají kněz a lid při modlitbě na sebe navzájem dívat, vznikla teprve v moderně a je původnímu křesťanství zcela cizí. Kněz a lid se nemodlí k sobě navzájem, ale k Pánu. Proto se mají dívat při modlitbě stejným směrem: buďto na Východ jako kosmický symbol pro přicházejícího Pána, nebo, kde je to možné, na Kristův obraz, na Kříž, nebo společně vzhůru.“ Forma celebrování, při které se všichni dívají jedním směrem (*conversi ad Orientem, ad Crucem, ad Dominum*) je dokonce vyznačena v rubrikách *Novus ordo* (odst. 25, 133 a 134). Tzv. celebrování „*versus populum*“ zcela jistě neodpovídá představám svaté liturgie, jak to např. čteme v odst. 2 a 8.

Druhou ranou je po celém světě rozšířené přijímání Eucharistie na ruku.

Třetí ranou jsou modlitby k obětování. Je to zcela nový výtvar, který nebyl v Církvi vůbec nikdy používán. Nekladou důraz na tajemství Kristovy Oběti, nýbrž spíše přinášejí myšlenku hostiny, podobně jak je tomu při židovské sobotní večeři.

Čtvrtou ranou je úplné odstranění latinského jazyka ve většině mši katolického světa. To je přímo proti usnesení II. vatikánského koncilu.

Pátou ranou je vykonávání liturgických služeb akolytů a lektorů ženami, bez liturgického oděvu, přičemž přicházejí do oltářního prostoru během mše svaté přímo z místa, kde se nacházejí věřící. Tento způsob Církev nikdy nepoužívala a nikdy neschválila. Dává katolické mši vnější charakter profánního shromáždění.

Je potěšitelné, že i v českých zemích vzrůstá zvláště mezi mladšími věřícími pozornost k eucharistickému Pánu a zájem o posvátný charakter mše svaté ve starším latinském ritu.

Papež Benedikt XVI. v souladu s II. vatikánským koncilem učí: „Co bylo svaté dřívějšími generacím, zůstává svatým a velikým.“ V *motu proprio Summorum Pontificum* papež Benedikt XVI. stanoví, že na obě formy římského ritu je třeba se dívat se stejnou úctou, protože Církev před koncilem a po koncilu je stále táž Církev.

Nemůžeme očekávat trvalé plody nové evangelizace bez procesu obrácení. Tak jako voláme k druhým: „Obrátte se,“ musíme sami uskutečnit obrácení a obrátit se k Bohu i zevně v liturgii.

Nikdo nemůže provádět evangelizaci, kdo napřed neadoruje, kdo se neklání eucharistickému Kristu. „V zacházení s liturgií se rozhoduje o osudu víry a Církve.“ (Kardinál Ratzinger)

Drazí v Kristu a Panně Marii, vroucně Vás prosím pro Vaši lásku k Církvi a k duším Vašich blízkých a známých, abyste se zařídili podle knížky Corpus Christi. Dnes je v naprosté většině kostelů zaveden zvyk, že se Tělo Páně přijímá vestoje, což je v rozporu s církevním ustanovením. Závazná norma v úvodu k misálu říká, že věřící při obřadu sv. Přijímání pokleknou. Proto papež Benedikt XVI. podával sv. Přijímání pouze klečícím věřícím. Přesto mnozí kněží nemají příliš pochopení pro přirozené projevy úcty k Bohu a Člověku ve svaté Hostii, a tak věřící nutí přijímat vestoje a dokonce doporučují přijímat na ruku. Přál bych si, aby naši zbožní věřící měli odvahu a s velikou pokorou svým du-

chovným správcům sdělili, že se rozhodli přijímat vkleče, a případně prosili o obnovení mřížek nebo alespoň zavedení klekátek. Kéž vytrvají, i když snad budou odrazováni nebo kritizováni a bude se na ně poukazovat, že narušují jednotu společenství apod. Pán Ježíš říká: „Kdo se ke Mně přizná před lidmi...“ Kněží ani biskupové by neměli ignorovat předpisy vyhlášené nejvyšší autoritou Církve. Na našem vztahu k Bohu v Nejsvětější Svátosti do velké míry záleží spása naše i druhých, neustálá obnova Církve i světové dění. Dovolme eucharistickému Kristu Králi vládnout v lidských srdcích.

Mám-li se vyjádřit k současnému dění ve světě a v Církvi: Znepokojuje nás hrozba světové války, vraždění ve velkém na Středním Východě a v Africe, krvavé pronásledování křesťanů. V Církvi se chystá synoda o rodině, jejímž hlavním tématem jsou otázky podávání Eucharistie rozvedeným a znovu sezdaným a homosexuální svazky. Loni na podzim při hlasování biskupů a kardinálů sice neprošel návrh některých církevních hodnostářů, aby se cizoložství a sodomie přestaly považovat za hřích, ale nadále se o tomto tématu jedná, dokonce na celocírkevní úrovni a na pokyn Svatého stolce tajně. V této souvislosti biskup Schneider poukazuje na nepochopitelnou věc, že papež dává hlasovat o platnosti a závaznosti Desatera Božích přikázání. Církev ani papež nemají moc měnit Boží a přirozený zákon.

Měli bychom mít na paměti výrok Písma svatého: „Víme, že jsme z Boha, ale celý svět má v moci zlý duch.“ (1 Jan 5,19) Není pochyb, že nejmocnější lidé, spolčení v různých tajných organizacích, kteří si nárokují vládu nad světem, tvoří „synagogu satanovu“ (srov. Zj 2). Kouř satanův dokonce pronikl i do nejvyšších míst Církve, jak v roce 1972 řekl bl. Pavel VI.

Co si máme počít, když i různá soukromá zjevení a proroctví nejen falešná jako např. irské „Varování“, ale i pravá nás ujišťují, že katastrofa je nevyhnutelná? K tomu si připomeňme: „Buďte si však především vědomi toho, že žádné proroctví v Písmu není ponecháno soukromému výkladu.“ (2 Petr 1,20)

V každém případě máme s důvěrou spoléhat na pomoc andělů a svatých, zvláště ochránců Církve sv. archanděla Michaela a sv. Josefa a našich patronů: „Nesmírné je množství těch, kteří se na nás dívají!

Odhodíme proto všechno, co by nás mohlo zatěžovat, hřích, do kterého se člověk snadno zaplete, a vytrvale běžme o závod, který je nám určen. Mějme oči upřené na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti. Posilněte proto ochablé ruce a klesající kolena.“ (Žid 12,1-2.12)

Pro všechny doby a místa platí: „O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomýšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši.“ (Flp 4,6-7)

A kdyby nás měly potkat zkoušky: „Zkoušky, které na vás přišly, jsou úměrné lidským silám. A Bůh je věrný! On nedopustí, abyste byli zkoušeni víc, než snesete. Když dopustí zkoušku, dá také prostředky, jak z ní vyjít, a sílu, jak ji snášet.“ (1 Kor 10,13)

Proto nemáme být ochromeni strachem z věcí budoucích, které buď nastanou, nebo jinak, než bychom předpokládali: „Proto vám říkám: Nedělejte si starosti o svůj život, co budete jíst, ani o své tělo, do čeho se budete oblékat. Což není život víc než jídlo a tělo víc než šaty? Kdo z vás si může svou starostlivostí prodloužit život o jedinou chvíli? Nejprve tedy hledejte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno. Nedělejte si proto starosti o zítřek, vždyť zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost svého trápení.“ (Mt 6,25.27.33-34)

A nakonec nás sv. Pavel nabádá: „První věc, ke které vybízím je tato: ať se konají modlitby prosebné, přímluvné i děkovné za všechny lidi, za krále a za všechny, kdo mají moc, abychom mohli vést život pokojný a klidný, v opravdové zbožnosti a počestnosti. Tak je to dobré a milé Bohu, našemu spasiteli. On chce, aby se všichni lidé zachránili a došli k poznání pravdy.“ (1 Tim 2,1-4)

P. Filip M. Ant. Stajner

Vzpomínka na Otce Ambrože Svatoše OP

Když se letos zamýšlíme nad řeholním životem, připomeňme si, že Anička byla dominikánskou terciářkou díky P. Ambroži Svatošovi OP. Záměření III. řádu lze vyjádřit následovně: Kající řád sv. Dominika

(tzv. „III. řád“, dnes laická sdružení sv. Dominika) vznikl z úsilí Dominika zapojit do svého díla velký počet mužů a žen žijících ve světě i rodinách, aby spolu s celým řádem bojovali svou činností za práva Církve a svou kajícíností za spásu duší. Jejich modlitba a činná láska k bližnímu jsou jako dvě sepjaté ruce, na jejichž pomoc se vždy může spoléhat.

Jedna z duchovních dcer P. Ambrože Svatoše na něj vzpomíná:

Málokdy v životě smí člověk poznat tak výraznou, Boží přítomností prozářenou osobnost, jako byl Otec Ambrož. Děkuji za to Pánu Bohu. Poznali jsme ho jako děti, když jsme jezdili za SM Ambrožkou Machátovou OP do Střelic u Brna, která byla učitelkou naší maminky. Otec, protože neměl státní souhlas, zde sloužil u sester. V domě byl ústav pro postižené chlapce, který založily naše sestry, ale v té době to byl již státní ústav. Je pro nás nezapomenutelné, jak Otec naučil tyto chlapce ministrovat, zúčastnit se aktivně mše sv., radovat se z přítomného Boha na oltáři. Ještě po létech říkal můj bratr P. Vojtěch v kázání: „Přál bych vám, abyste přijímali svátostného Krista s takovou radostí, něžnou láskou a zbožností, s jakou Ho přijímali chlapci z ústavu ve Střelicích, když tam byl P. Ambrož Svatoš.“

Radost, radostnost pronikala celý jeho život. Říkával nám, že křesťan musí být radostný a šťastný už jen proto, že ví, že je Božím dítětem, a Duch svatý vlévá do srdcí všech věřících nebeskou radost, jásot, plešání, nadšení, blaženost, horlivost, spokojenost a chuť obětovat se a neúnavně pracovat pro spásu všech pozemšťanů, aby se z nich stali šťastní nebešťané. A takový Otec opravdu byl. Jeho láska, vděčnost, pokoj, humor, úsměv nám byly stálou připomínkou Boží přítomnosti v osobě tohoto kněze. Jeho duchovní hloubka, mysl i při rozhovorech s lidmi stále zakotvená v Boží přítomnosti, láska k liturgii jsou prostě nezapomenutelné.

Jednou Otce Ambrože přivezla k nám domů SM Václava, františkánka ze Slatiňan. S horlivostí sobě vlastní přijal celou naši rodinu do III. řádu. Dostali jsme obrázek, kde je napsané: „20. února 1972 – Pane, veď mě svou cestou!“ A tato střelná modlitba se stala součástí ranní i večerní modlitby v naší rodině až doposud. Do III. řádu přijal O. Ambrož také naši krajanku - stigmatizovanou, ochrnulou, na lůžko upoutanou Aničku Tomanovou z Klášterce nad Orlicí (1907 – 1957), která byla blízkou přítelkyní mé maminky.

Mimořádná a celoživotní byla úcta O. Ambrože k sv. paní Zdislavě. Po Pánu Ježíši a Panně Marii byla jeho životní láskou. Když byl v našem internátě na Černé ulici v Praze v roce 1991 na přednášce, řekl přítomným středoškolačkám: „Všechno jsem vsadil na Zdislavu a ona mě nikdy nezklamala.“ Potom se děvčata svěřovala, že skoro závidí – přály by si, aby o nich jejich chlapci mluvili s takovou úctou, láskou, důvěrou a vděčností, s jakou mluvil P. Ambrož o sv. Zdislavě.

Lásku a zájem o svatou Zdislavu šířil celý život. Vzpomínám si, když jsme jely se sestrami ze Střelice na pouť do Jablonného v Podještědí, hrála jsem, až mě bolela ruka. Říkám Otcí, že už dál hrát nemohu. On vzal moje ruce do svých, požehnal je a řekl – můžeš hrát dál.

Když se mu něco povedlo, nadšeně zvolal: „To zařídila Zdislava.“ Myslí, že každý, kdo se s P. Ambrožem setkal, umí tyto modlitby: Svatá Zdislavo, oroduj za nás a za naše rodiny. Svatá paní Zdislavo, stmel naše rodiny věrnou a posvátnou láskou.

Od mých školních let jsme si s Otcem psali. Měl rozsáhlou korespondenci s přáteli z mnoha končin světa. Říkával, že každý dopis je pro něho příležitostí k hlásání evangelia pro konkrétního jednotlivce, pro konkrétní rodinu. Odpovědět na dopisy dával někdy i jako pokání. Často opakoval své 3x M – miluj, modli se a mlč, nebo – on to psal latinsky – buďte zdraví a svatí.

Vyzýval nás, ještě jako děti, abychom milovali liturgii, protože ona se promítá až do věčnosti. Máme chodit na mši sv. každý den plní nadšení, s radostí, s úsměvem. A i kdyby v kostele byla jen jediná babička, máme vědět, že je tam úplně plno, protože je tam Panna Maria, spousta svatých, andělů, archandělů s cherubíny a serafíny. Kněz slouží mši sv.

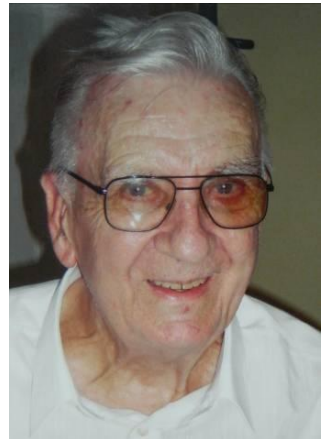
v přítomnosti celého nebe a my pozemšťané toho smíme být účastní a vyprosit si nebeskou radost, nadšení, horlivost pracovat a obětovat se pro spásu duší, aby se z pozemšťanů stali jednou šťastní nebešťané.

Nejkrásnější na Otci Ambrožovi bylo, že jsme věděli a viděli na vlastní oči, že nikdy nic nehrál. Čeho bylo jeho srdce plné – lásky k Bohu a k člověku – o tom také mluvil, podle toho žil a jednal. Vše z lásky a pro jeho Lásku – Ježíše Krista.

SM Ambrožka Nováková OP

Zemřel P. Emil Stecker

Čas, keď žila stigmatizovaná Anička Bohuslava Tomanová, sa stal minulosťou a stretnutia s ľuďmi, ktorí ju osobne poznali a sa s ňou stretávali, sú o to vzácnejšie. Jeden z týchto žijúcich svedkov bol aj katolícky kňaz v. d. p. Emil Stecker, ktorý nás 21. 2. 2015 vo veku 87 rokov opustil, aby sa s ňou mohol znova stretnúť vo večnosti. Anička Bohuslava mu hneď pri prvom stretnutí v roku 1954 predpovedala, že sa stane kňazom, a vtedy ešte netušil, že o 20 rokov sa táto vízia stane skutočnosťou.

V tej dobe bola Cirkev nútená svätiť aj tzv. „tajných kňazov“, čo bolo veľmi nebezpečné a prinášalo to mnohé riziká. Ved' vieme, že štátna moc sa na dosiahnutie svojich cieľov – odtrhnúť Cirkev od Ríma - neštítala použiť aj tie najtvrdšie prostriedky. V tomto neľahkom období bol 15. 6. 1974 tajne vysvätený aj Emil Stecker, ktorý svoje „tiché kňazstvo“ žil veľmi dôsledne. Tento veľký dar od Pána Boha však musel tajiť nielen pred známymi, ale aj pred svojou milovanou matkou, ktorá s ním do svojej smrti žila, a o tom nevedela.

Denne tajne slúžil sv. omšu vo svojom neveľkom panelákovom byte. Celý dom sa vtedy menil na svätyňu a chrám. Prítomnosť Pána Ježiša pod spôsobom Eucharistie určite prinášala pre obyvateľov domu mnohé milosti, hoci o tom vôbec nevedeli. Verejne začal účinkovať až po páde

komunistického režimu. Zo zdravotných dôvodov nepôsobil v stálej pastorácii, ale vypomáhal všade tam, kde to bolo potrebné. Pravidelne slúžieval sv. omše u rehoľných sestier Dcér sv. Vincenta de Paul, navštevoval chorých, často spovedával vo františkánskej kostole sv. Petra a Pavla a bol v osobnom kontakte s rehoľnými spoločenstvami nielen na Slovensku, ale aj v Čechách, Poľsku a v Pannonhalme v Maďarsku.

Otec Emil Stecker patril k veľkým znalcom dejín a histórie. Dôkazom toho je jeho bohatá knižnica, ktorá obsahuje desiatky kníh s najrozličnejšími témami v nemeckom, maďarskom, poľskom, českom a samozrejme v latinskom jazyku. Svoje znalosti predovšetkým z oblasti dejín Nitry a okolia využíval aj počas sprevádzania návštevníkov, pútnikov a turistov, ktorí vždy odchádzali od neho nadšení a duchovne povzburaní. Ako rodák z Nitry bol aj jedným z najväčších čitateľov nitrianskych svätcov sv. Andreja-Svorada a Beňadika. Životopisy týchto veľkých patrónov Nitry a spolupatrónov nitrianskeho biskupstva veľmi dobre poznal a medzi ľuďmi šíril ich úctu. Celú tretinu jeho knižnice, ktorá obsahuje množstvo novín, časopisov, kníh, buletínov, pohľadníc, článkov, obrázkov atď., tvorili knihy s tematikou o sv. Andrejovi-Svoradovi a Beňadikovi.

Príznačným pre jeho osobnosť bolo aj to, že už od detstva sa zaujímal o miesta spojené so životom Božieho Syna Ježiša Krista. Jeho veľká túžba navštíviť Svätú Zem ho viedla k zbieraniu množstva informácií a materiálov. Počas komunizmu nebolo totiž ľahké pre bežného človeka vycestovať do kapitalistického štátu. Zvlášť, keď bol potrebný súhlas štátu a vycestovať mohol iba obmedzený počet ľudí. Napriek tomu sa mu podarilo navštíviť Izrael a splniť si tak svoj sen. Počas pobytu vo Svätej Zemi do takej miery prehĺbil svoje vedomosti, že keď sa vrátil domov s množstvom diapozitívov zachytávajúcich sväté miesta, tieto premietal a sprevádzal svojim pútavým komentárom pri rozličných stretnutiach.

Hoci sa s Aničkou Tomanovou poznal len posledné štyri roky jej života, za toto obdobie ju navštívil až 23 krát. Jej osobnosť na neho veľmi zapôsobila a vzájomne si veľmi dobre porozumeli, čo Anička aj sama zdôraznila. Po jej smrti veľmi starostlivo opatroval všetky predmety, ktoré Aničku pripomínali (fotografie, obrázky, písomnosti atď.), ako aj

tie, ktoré mu ona sama darovala. Písomný kontakt udržiaval aj s Aničkiným bratom – kňazom Bernardom Tomanom. Neuveriteľné množstvo materiálov, ktoré až do svojej smrti obohacoval o nové, evidoval, zoradil a usporiadal. Všetky tieto informácie využíval na propagáciu a šírenie úcty k Anne Bohuslave Tomanovej. Keď Česká televízia v roku 2003 odvysielala dokument o Aničke Tomanovej, otec Emil sa s veľkým úsilím pustil do nadväzovania kontaktov so žijúcimi pamätníkmi. Od Českej televízie získal nahrávku relácie o Aničke. Slovenské kresťanské rádio Lumen s ním nahralo o Aničkinom živote veľmi zaujímavý rozhovor, ktorý mal veľký ohlas. Z jeho iniciatívy sa aj slovenská verejnosť dozvedela o živote a utrpení Aničky Tomanovej. Na sklonku svojho života všetky svoje písomnosti, fotografie, listy a svedecké výpovede odovzdal kráľovohradeckému biskupstvu pre prípravu beatifikačného procesu Anny Bohuslavy Tomanovej. Spolu s ním som viackrát navštívil aj hrob Aničky v Klášterci nad Orlicí, aby sme jej vzdali úctu.

Svoje posledné roky prežil v charitnom dome, kde sa o neho starali sestričky Vincentky. Choroba ho oberala o sily a postupne pripútala na lôžko. Bol odkázaný na sústavnú opateru a starostlivosť. Takto v pokore odovzdal svoju nesmrteľnú dušu Stvoriteľovi. Nech mu náš Pán udelí večnú blaženosť v nebi a stálu radosť aj spolu s našou Aničkou Bohuslavou Tomanovou.

Bohumil Kačák, *asistent P. Emila Steckera*

Setkání v Dubenci

V neděli 3. května 2015 se uskutečnilo malé setkání přátel Aničky Tomanové v Dubenci u Dvora Králové. Na místo, kde Anička prožila posledních deset let svého života, se z různých částí Čech a Moravy a dokonce ze Slovenska sjelo více než osmdesát jejích ctitelů včetně několika jejích příbuzných a očitých svědků.

Společné odpoledne bylo zahájeno slavnostní řeckokatolickou liturgií, kterou

v místním kostele sv. Josefa sloužil P. Adrián Kostilník, administrátor řeckokatolické farnosti Hradec Králové. Po ní se všichni přítomní shromáždili k slavnostnímu odhalení a požehnání pamětní desky Aničky Tomanové, umístěné před budovou bývalé fary, kde Anička žila u svého bratra kněze a která je dnes přebudována na stylový penzion. Po krátké pobožnosti měli Aniččini ctitelé možnost prohlédnout si prostory bývalé fary, nesoucí stále hlubokou stopu lásky a oběti, kterou Anička na těchto místech Bohu přinášela, navzájem se blíže poznat a sdílet své dojmy při neformálním posezení a občerstvení v restauraci penzionu.

Paní Ludmila Hajdíková, roz. Sojáková, původem z Rudy nad Moravou, která Aničku v mládí mnohokrát navštívila, se dělí o své dojmy: „Jsem moc ráda, že jsem do Dubence mohla podívat, moc jsem se na tu cestu těšila. Přijeli jsme s manželem a synem

z Postřelkova o dost dřív a ještě před začátkem programu jsme si v klidu dali kávu v restauraci, přestavěné z bývalých hospodářských budov fary. Všechno jsem si prošla. Přesně si vybavuji, jak to tu tenkrát vypadalo. V místnosti, kde je dnes kancelář, býval Aniččin pokoj. Vybavila se mi vzpomínka na Aniččinu postel v rohu u okna a v duchu jsem si u ní chvíli postála. Pamatuji si také na její sošku Božského Srdce a Panny Marie s žárovíčkami kolem hlavy jako svatozář, na druhou postel, kde jsem spávala s maminkou, když jsme v Dubenci někdy nocovali ze soboty na neděli. Můj tatínek spával v pokoji v prvním patře, kde byl i pokoj P. Bernarda. Líbí se mi, jak je penzion krásně zrekonstruovaný a zařízený v historickém stylu. V přízemí jsou ve vitrinách staré ornáty, které majitelé našli na půdě a zachránili před zničením a teď je čas od času obměňují jako dekoraci. Navíc pozemek kolem budovy je krásně upravený, tenkrát za dob Aničky bylo kolem fary ne-

vzhledné roští. Také jsem ráda, že jsem byla po letech zase v tom krásném kostele sv. Josefa, kam jsme při našich návštěvách chodili na nedělní mši svatou. Pamatuji si, jak tam Anička měla pohřeb. Tehdy, protože to bylo v postní době, bylo nádherné oltářní sousoší Svaté rodiny zakryto plátnem.“

Setkání v Dubenci se také zúčastnila neteř Aničky Tomanové paní Anežka Luxová a její bratr Václav. Vzpomínali, jak se jako děti na faře honili na chodbě kolem schodiště, jak Václav Aničku vozíval na procházky kolem kostela a po vsi, jak v hospodářských budovách za farou chovali zvířectvo a na další zážitky se svou tetou Andulou.

Poděkování

Sdružení Anny Bohuslavy Tomanové vyjadřuje velkou vděčnost panu **Aleši Vostřezovi** z Hořic, že z vlastní iniciativy a na vlastní náklady věnoval dubeneckému Penzionu Na Faře pomníček k oživení památky na Aničku Tomanovou s křížem z akáciového dřeva a bronzovou pamětní deskou, kterou sám vytvořil.

Díky Bohu Dubenec po dlouhých letech opět duchovně ožívá. Od nynějška se v kostele sv. Josefa budou slavit řeckokatolické bohoslužby pravidelně. Děkujeme za to

P. Adriánu Kostilníkovi, administrátoru řeckokatolické farnosti Hradec Králové.

Informace ze Sdružení

* Jak již bylo avizováno v úvodníku, srdečně zveme na setkání přátel Anny Bohuslavy Tomanové na 13. června 2015 do Klášterce. Téma-

tem setkání bude *Anička a zasvěcený život*. Plakátek – pozvánka na setkání je přílohou tohoto občasníku.

- * V sobotu 23. 5. 2015 v 18 hodin proběhne v Malé scéně v Ústí nad Orlicí, Havlíčkova 621 promítání filmového dokumentu Chudobka Bílého Krále, který natočila v průběhu roku 2014 společnost Orfilm. Promítání se zúčastní tvůrci filmu a zástupci Sdružení Anny Bohuslavy Tomanové. O tomto dokumentu jsme informovali v minulém občasníku.
- * Vzhledem ke zvýšenému zájmu o osobu Aničky Tomanové (a s tím souvisejícímu nárůstu poutníků v Klášterci a zvýšenému provozu na zdejší faře), se Římskokatolická farnost Klášterec nad Orlicí ve spolupráci se Sdružením Anny Bohuslavy Tomanové rozhodla provést rekonstrukci sociálního zařízení fary v Klášterci. Práce jsou v plném proudu a zahrnují mimo jiné napojení na veřejnou kanalizaci, vybudování splachovacích záchodů a koupelny. Tímto bychom chtěli poděkovat P. Viktoru Frýdlovi za sponzorskou pomoc a panu Miroslavu Tobešovi, Davidu Kalousovi a všem ostatním pomocníkům za ochotnou a nezištnou práci.
- * Jsme vděční všem přispěvatelům na nutné výdaje spojené s přípravným řízením procesu blahořečení Aničky, s vydáním knih Chudobka z Orlických hor a Corpus Christi, s tiskem a distribucí tohoto věstníku i s rekonstrukcí klášterecké fary, aby mohla sloužit jako pamětní prostor Aničky a k setkávání poutníků. Pro zasílání příspěvků a darů stále platí adresa:

Jana Břízová
(Sdružení A. B. Tomanové)
Lhotka 18
564 01 ŽAMBERK

Sdružení Anny Bohuslavy Tomanové

Klášterec nad Orlicí 1, 561 82

e-mail: anicka-tomanova@seznam.cz; tel.: 728 879 412

<http://www.farnostklasterec.cz>